

**Міністерство внутрішніх справ України
Одеський державний університет внутрішніх справ
Херсонський факультет**

**ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ
ТА РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ
ОРГАНІВ УКРАЇНИ**

**матеріали
Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції
(31 жовтня 2019)**

**ХЕРСОН
2019**

УДК 34(477)(05)
ББК 67.9 (4 Укр)
П 68

*Рекомендовано до друку Вченою радою
Одеського державного університету внутрішніх справ
(протокол № ...від2019р.)*

Редакційна колегія:

Бараненко Р.В., кандидат технічних наук, доцент;
Беніцький А.С., кандидат юридичних наук, професор;
Великий В.М., кандидат педагогічних наук, доцент;
Корунчак Л.А., кандидат юридичних наук;
Моргунова Т.І., кандидат технічних наук, доцент;
Оржинська Е.І., кандидат юридичних наук;
Соловей О.М., кандидат юридичних наук;
Шкута О.О., доктор юридичних наук, доцент.

*Матеріали викладено в авторській редакції з незначними
коректорськими правками. Відповідальність за точність поданих фактів,
цитат, цифр і прізвищ несуть автори та їх наукові керівники.*

ISBN

П 68 **Пріоритетні напрямки розвитку та реформування
правоохоронних органів України** : матеріали Всеукраїнської
науково-практичної інтернет-конференції (31 листопада 2019
року, м. Херсон) / за ред. :Р. В. Бараненко, А. С. Беніцького та
О. О. Шкути. – Херсон : «ВКФ ЛТД «Типографія Стар», 2019.–
294 с.

УДК 34(477)(05)

ISBN

© Херсонський факультет
Одеського державного університету
внутрішніх справ, 2019

ЗМІСТ

**СЕКЦІЯ № 1
ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ
ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ СИСТЕМИ
МВС УКРАЇНИ**

Бездольний М. Ю. ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ.....	11
Бельський С. В., Олійник О. І. ІНСТИТУТИ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ТЕОРІЇ І ПРАКТИКИ.....	14
Бондар В. В., Починок Ю. О. ПЕРСПЕКТИВИ СУЧАСНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ В МІЖНАРОДНОМУ АСПЕКТІ.....	18
Бурцева І. В., Новіков М. М. ПРОТИДІЯ БУЛІНГУ: ДОСВІД, ПЕРСПЕКТИВИ ТА ЗАПОЗИЧЕННЯ У ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН	23
Вайда Т. С. ВИКОРИСТАННЯ СУЧАСНИХ МУЛЬТИМЕДІЙНИХ ДОШОК ЯК ЕФЕКТИВНА ПЕДАГОГІЧНА УМОВА УДОСКОНАЛЕННЯ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ ПІДГОТОВКИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ.....	29
Вайда Т. С., Круглик М. І. СУЧАСНІ ДИДАКТИЧНІ ЗАСОБИ НАВЧАННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ: ВИКОРИСТАННЯ ПЕДАГОГІЧНИХ МОЖЛИВОСТЕЙ МУЛЬТИМЕДІЙНИХ ДОШОК ТА ВРАХУВАННЯ ТЕХНІЧНИХ ВИМОГ ДЛЯ ЇХ ЕФЕКТИВНОГО ЗАСТОСУВАННЯ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ ЗВО МВС УКРАЇНИ.....	35
Великий В. М. ФОРМУВАННЯ ДОВІРЧИХ ВІДНОСИН ДО НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ	42
Довженко М. О., Великий В. М. ЧИ МОЖНА НАРОДИТИСЯ ГЕНІЄМ У ПРАВОВІЙ СФЕРІ?	48

Зосімова К. С., Пузирьов М. С. ІСТОРИКО-ПРАВОВІ ПЕРЕДУМОВИ ЗАРОДЖЕННЯ ПРОГРЕСИВНОЇ СИСТЕМИ ВИКОНАННЯ ПОКАРАННЯ	130
Льницька М. Р., Моргунова Т. І. ОКРЕМІ ПИТАННЯ КОРУПЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ ЗА УЧАСТІ ОРГАНІЗОВАНОЇ ЗЛОЧИННОСТІ У СФЕРІ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	134
Курбатова І. С. ПОСИЛЕННЯ ЗАХИСТУ ПРАВ ПОТЕРПІЛОГО ЯК ПРИОРИТЕТНИЙ НАПРЯМ РЕФОРМУВАННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ: ЗАПРОШЕННЯ ДО ДИСКУСІЇ	138
Лудчак В. В., Звенигородський О. М. СИСТЕМА ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ ЖИТТЯ ТА ЗДОРОВ'Я ОСОБИ ЗА КРИМІНАЛЬНИМ КОДЕКСОМ УКРАЇНИ	143
Луцюк К. Л. ОКРЕМІ АСПЕКТИ РЕСОЦІАЛІЗАЦІЇ НЕПОВНОЛІТНІХ ЗАСУДЖЕНИХ.....	148
Матушак І. В., Ребало М. М. СТРУКТУРА УПРАВЛІННЯ КРИМІНАЛЬНО- ВИКОНАВЧОЮ СИСТЕМОЮ УКРАЇНИ	153
Михайлик О. Г. НАУКОВІ ПОГЛЯДИ ВЧЕНИХ НА НАСИЛЬСТВО СЕРЕД ЗАСУДЖЕНИХ У ВИПРАВНИХ КОЛОНІЯХ УКРАЇНИ	157
Осипець О. В., Олефір Л. І. ПОКАРАННЯ У ВИДІ ГРОМАДСЬКИХ РОБІТ В КОНТЕКСТІ ЗАКОНОДАВСТВА ДЕРЖАВ ПОСТРАДЯНСЬКОГО ПРОСТОРУ	161
Петля А. Г., Олефір Л. І. СУДОВА ПРАКТИКА ЗАСТОСУВАННЯ ПОКАРАННЯ У ВИДІ ПОЗБАВЛЕННЯ ПРАВА ОБІЙМАТИ ПЕВНІ ПОСАДИ АБО ЗАЙМАТИСЯ ПЕВНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ.....	164
Починюк Ю. О., Савельєва І. В. ПОРІВНЯЛЬНИЙ ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ НОВЕЛИ ЗА СТАТТЕЮ 286-1 КК УКРАЇНИ ТА СТАТТІ 130 КУПАП.....	167

Пузирьов М. С., Коваленко В. О. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ СТ. 391 КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ ЗА СУЧАСНИХ УМОВ.....	171
Саніна В. Р., Моргунова Т. І. ОСОБЛИВОСТІ ЕКОНОМІЧНИХ ЗЛОЧИНІВ В УМОВАХ КРИЗОВИХ СИТУАЦІЙ В ЕКОНОМІЦІ УКРАЇНИ	177
Соловей О. М. ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО КРИМІНАЛЬНІ ПРОСТУПКИ	181
Степанова Ю. П., Кушнір І. П. КРИТЕРІЇ КЛАСИФІКАЦІЇ ЗЛОЧИНІВ У СФЕРІ СЛУЖБОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	184
Ступа В. Ф. СЛУЖБОВА НЕДБАЛІСТЬ ЯК НЕТИПОВИЙ ЗЛОЧИН СЕРЕД КРИМІНАЛЬНИХ ПОСЯГАНЬ У СФЕРІ СЛУЖБОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	189
Сулм А. О., Пузирьов М. С. ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ПЕНІТЕНЦІАРНОГО ПЕРСОНАЛУ	192
Темніков О. В. ЩОДО НЕОБХІДНОСТІ ЗАКОНОДАВЧОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПОЧАТКОВОГО ЕТАПУ СТАДІЇ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ.....	196
Терно А. М. ПРАВОВА ПРИРОДА ЄСПЛ ТА СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН, ЩО ВИНИКАЮТЬ У СФЕРІ ВИКОНАННЯ ЙОГО РІШЕНЬ	204
Ткач Д. А., Пузирьов М. С. ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ВИКОНАННЯ ПОКАРАННЯ У ВИДІ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІСТОСОВНО ЗАСУДЖЕНИХ НЕПОВНОЛІТНІХ У ШВЕЦІЇ ТА УКРАЇНІ	208
Туржавська К. О., Шкута О. О. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ РЕЖИМУ В МІСЦЯХ НЕСВОБОДИ.....	212
Хаджисаліхоглу Д. Х., Бараненко Р. В. ДО ПИТАННЯ ЛЕГАЛІЗАЦІЇ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ В УКРАЇНІ.....	215

активи – це масштабне джерело корупції, оскільки більшість із них працюють в інтересах окремих бізнес-груп.

Таким чином, аналіз економічних злочинів свідчить, що злочинність у сфері економіки є найбільш проблематичним питанням сьогодення. Звісно держава реагує на дані злочини, намагається запобігти їм.

Діяльність правоохоронних органів і органів державної влади з протидії цьому суспільно небезпечному явищу на даний момент, не дивлячись на всі вжиті заходи, не дозволяє забезпечувати належного рівня економічної безпеки в країні. У більшості злочинів економічної спрямованості є одна спільна риса: вони завжди плануються, завжди умисні, хоча в окремих випадках трапляються і з необережності. Ефективність протидії злочинності безпосередньо залежить від отримання повної та достовірної інформації щодо кількісних і якісних показників певного виду злочинів та визначення тенденцій розвитку досліджуваного феномену [6].

Специфіка складу економічних злочинів не дозволяє правоохоронним органам миттєво реагувати на їх вчинення. Практика показує, що всі дії владних органів щодо запобігання економічним злочинам супроводжуються виникненням більш новачійних механізмів вчинення економічних злочинів. Саме тому дана тема є надважливо і ще тривалий час буде актуальною для досліджень.

Література:

1. Кравчук С. Й. Економічна злочинність в Україні / С. Й. Кравчук. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://westudents.com.ua/knigi/116-ekonomichna-zlochinnst-v-ukran-kravchuk-sy.html>
2. Меденцев А. М. Характеристика предмета та умов вчинення злочинів у сфері державних закупівель / А. М. Меденцев. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.vestnik-pravo.mgu.od.ua/archive/juspradenc8/65.pdf>
3. Звіт про кримінальні правопорушення, вчинені на підприємствах, установах, організаціях за видами економічної діяльності за 2019 р. // Генеральна прокуратура України: офіц.

сайт. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/stst2011.html?dir_id=113899&libid=100820

4. Мельничук Т.В. Ціна економічної злочинності: проблемні аспекти визначення та застосування. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція*. 2013. №5. С.189-193.
5. Рівень безробіття в Україні. URL: <https://index.minfin.com.ua/ua/labour/unemploy/>.
6. Юртаєва К.В. Сучасні тенденції економічної злочинності в Україні. [Електронний ресурс].

Порівняльний аналіз законодавства про кримінальні проступки

Соловей Олексій Миколайович

кандидат юридичних наук, старший
викладач кафедри професійних та
спеціальних дисциплін, Херсонський
факультет ОДУВС

Сьогодні Україна перебуває у стані постійної реформації, не минуло це і кримінальне судочинство. Так, Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень», який вступить в дію з 01.01.2020 року визначено ряд правопорушень, які не є кримінальним правопорушенням. Це дія або бездіяльність, яка хоча формально і містить ознаки будь-якого діяння, передбаченого цим Кодексом, але через малозначність не становить суспільної небезпеки, тобто не заподіяла і не могла заподіяти істотної шкоди фізичній чи юридичній особі, суспільству або державі [1].

Передбачається, що практичне застосування інституту кримінальних проступків сприятиме забезпеченню швидкого розслідування кримінальних правопорушень невеликої тяжкості та зменшенню навантаження на слідчих органів досудового

розслідування. Так, відповідно до частини третьої статті 38 КПК, їх повноваження при досудовому розслідуванні кримінальних проступків зможуть здійснювати співробітники інших підрозділів, зокрема органів Національної поліції, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за дотриманням податкового законодавства. До того ж, розслідування проступків провадитиметься у формі дізнання із відповідним спрощенням процедури, включаючи скорочені строки (не можуть перевищувати місяць з дня повідомлення про підозру), спрощений порядок судового розгляду (за певних умов)[2].

Закон стверджує, що такі провадження протягом місяця з дня набрання чинності цим Законом передаються від органів досудового слідства прокуророві для визначення органу, який буде здійснювати подальше досудове розслідування у формі дізнання. Визначено, що дізнання (досудове розслідування кримінальних проступків) здійснюють підрозділи дізнання або уповноважені особи інших підрозділів органів Національної поліції, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за дотриманням податкового законодавства, органів Державного бюро розслідувань, Національного антикорупційного бюро України. Дізнавач, що є службовою особою підрозділу дізнання, наділяється повноваженнями слідчого. На думку, В.Вапнярчука під дізнанням слід розуміти початкову форму попереднього розслідування кримінальних справ, яка становить собою врегульовану кримінально-процесуальним законом діяльність органів дізнання і осіб, які провадять дізнання, по провадженню слідчих дій до встановлення особи, яка вчинила злочин, що не є тяжким, та по провадженню невідкладних слідчих дій при розслідуванні тяжких злочинів, метою якої є забезпечення всебічності, повноти, об'єктивності попереднього слідства, а також попередження, припинення і розкриття злочинів [3].

Але на сьогодні чинне законодавство чітко не визначає, хто та які саме органи будуть проводити спрощену процедуру розслідування.

Проводячи аналогію та аналізуючи Кримінально-процесуальний кодекс, який діяв до 2012 року, статтею 101 було передбачено органи, які провадять дізнання. У першу чергу – це

були органи міліції. При цьому чітко не було вказано, який саме підрозділ має проводити розслідування у кримінальних справах, за злочинами невеликої тяжкості. Вказувалось, що дізнання це одна із форм досудового розслідування, яка полягає у проведенні органом дізнання або уповноваженими службовими особами (дізнавачами) процесуальних та слідчих дій по встановленню обставин злочину та винних у його вчиненні, а також по прийняттю відповідних рішень у кримінальних справах з метою досягнення завдань кримінального судочинства.

Окрім того, було вказано, що міліція це державний озброєний орган виконавчої влади, який охороняє життя, здоров'я, права та свободи громадян, власність, природне середовище, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань [4].

Тобто виходячи із норми цього закону всі без винятку служби повинні були проводити дізнання. Однак, щоб не відбулось плутанини та кожна служба могла виконувати свої функціональні обов'язки, було створено відділ дізнавачів, які порушували, а у подальшому проводили розслідування кримінальних справ за злочинами невеликої тяжкості і скеровували їх до суду. Але це також було не зовсім доречним, оскільки в органі дізнання існував ще один орган дізнання, що викликало у науковців з цього приводу, багато спорів. На сьогодні, ми повертаємось знову до проведення такого дізнання, але воно буде носити нову назву, однак його сутність та зміст залишаються такими ж як при дії «старого кодексу».

Безумовно, це дуже гарна думка, оскільки на практиці слідчі низової ланки у провадженні мають більше 300 кримінальних проваджень, що фізично їм не дозволяє належним чином проводити досудове розслідування та направляти їх до суду для відновлення порушеного права громадян. Але є і певні обереги, оскільки до вступу у дію нового Закону залишається лише 2 місяці, а до сьогодні не визначено конкретних суб'єктів дізнання (досудового розслідування кримінальних проступків). Тому необхідно чітко визначити орган (можливо створити новий) та підібрати відповідних фахівців, що зможуть проводити необхідне досудове розслідування кримінальних проступків.

Література:

1. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2617-19>.
2. Рада запровадила інститут кримінальних проступків. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/2584893-rada-zaprovadila-institut-kriminalnih-prostupkiv.html>
3. Вапнярчук В.В. Процесуальне становище особи, яка проводить дізнання: автореф. на здобут. канд.юр. наук. / 12.00.09. Харків. 2000. 22 с
4. Кримінально-процесуальний кодекс України. науково-практичний коментар / за заг. редакцією Маляренка В.Т. 5 видання. Київ : Юристконсульт, КНТ, 2008. 896 с

Критерії класифікації злочинів у сфері службової діяльності

Степанова Юлія Петрівна

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри кримінального
права та процесу,
Національна академія Державної
прикордонної служби України
імені Богдана Хмельницького

Кушнір Ірина Павлівна

кандидат юридичних наук,
докторант,
Національна академія Державної
прикордонної служби України
імені Богдана Хмельницького

Попри значну кількість публікацій та спеціальних монографічних досліджень, існуючу систематизацію злочинів у

сфері службової діяльності у теорії права та правозастосовчій практиці продовжує неоднозначно вирішуватися питання внутрішньої конкуренції норм, якими передбачено відповідальність за вчинення злочинів цієї категорії. Так, висловлюються сумніви щодо доцільності існування окремої групи військових службових злочинів, пропонується розглядати перевищення влади або службових повноважень як одну із форм зловживання ними і навпаки, наводяться аргументи на користь часткової декриміналізації таких діянь.

Триває дискусія і з приводу співвідношення норм, якими передбачена відповідно кримінальна та адміністративна відповідальність за вчинення корупційних правопорушень та правопорушень, пов'язаних з корупцією.

На думку С.І. Дячука, приводом для таких дискусій залишається нерозв'язана в науці кримінального права полеміка щодо концепцій об'єкту злочину, відсутні єдині підходи і щодо розуміння категорій «істотна шкода», «тяжкі наслідки», особливо, коли мова йде про нематеріальний прояв таких наслідків. Не можна визнати бездоганною і практику нормотворення. Вказані обставини стали підґрунтям для проведення вищими судовими органами не одного узагальнення судової практики та прийняття на цій основі відповідних роз'яснень. Проте і вони не дають відповідей на всі спірні питання [1, с. 101].

Критерії класифікації злочинів у сфері службової діяльності досить різноманітні та визначаються дослідниками залежно від того, з якою метою здійснюється класифікація, які інструменти доцільно застосовувати для досягнення мети того чи іншого наукового пошуку.

Відповідно до ст. 19 Конституції України органи державної влади та місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Ці конституційні приписи поширюються на всіх без винятку службових осіб. Повною мірою вимога діяти лише в межах наданих їм повноважень та у спосіб, передбачений законодавством, поширюється і на тих осіб, які хоча і не належать до службових, але сфера професійної діяльності яких пов'язана з наданням публічних послуг, оскільки